

se je zgrbil h grmu. Kaplje so mu spraskale obraz – pritoki so kalili Sočo. Šum se je ko dim vlekel s pen.

Fabijan je samokres podržal v zrak:

»Sinji se. Greh, z nedolžnimi rokami.«

Strel se je odkrhnil. Dal odmev, nič večjega kot pljusak lesnike v mlako. Spodaj so popadali vsaksebi. Grogl je, zravan v tobakov smrad, odrevenel. Kot borov prelec iz kositrnih bodic mu je z ovratnika visela mesečina. Sólze, ki o njih ni vedel, so se Srečku zlile zvrh udrtih gub. Hip, ognjena luč je razgalila hrib. Veselje ptic je preključavalo zor. Ob Soči daleč se je zvon zmajal – Fabijan je ležal, kot z razpela snet. Momljal, z dlanjo trepljal h kolenu. Zibal glávo. Jezik mu je kot preklana miš rdel iz ust.

Z vzdihom je Fabijan tik potlej vzelo slovo.

(Nadaljevanje in konec prihodnjič)

Začasno osvobojeno ozemlje

Franjo
Frančič

OSVOBOJENO OZEMLJE

Dolgo sem iskal osvobojeno ozemlje,
pa je bilo tako blizu v meni,
čas se je drobil in smeje se črtal male preroke,
mi pa smo po čudežnih otokih iskali izgubljene otroke,
treba je poklekniti
prav nad zemljo in jo poljubiti,
mati ni domovina, čarovnija je v krogotoku,
sodba,

ki si jo izrekel v mali vojni
samo zato, ker je bilo blizu,
zabris ostrih robov,
in potem tvoj kažun brez strehe,
in potem nebo brez temeljev,
čisto preprosto,
bile so besede, zgodbe, samo brez teže,
čakanja in minevanja,
rekel sem si:
o ta zlati čas,
in bilo je,
kot zmaga.

**KDO JE
ČAROVNIK?**

Konji jezdi po stenah,
očesa oken so odprta,
neopredeljivo mehko potrka,
pore zemlje,
utrip časa,
akcija,
rečem
in obstanem,
čudež je v rasti,
klečim ob nektarini,
drugo leto življenja živi,
lepotica,
prisluškujem,
čutila odpovedo,
zdaj,
ko je krošnja velika,
polna plodov,
breskvastih jabolk,
zakričim:
kdo je čarovnik?

**BLUES ZA
PRAZEN DAN**

Zaupanje, na vrhu hriba pernica,
nežen burin in snežinke,
predstava se začenja, loviš jih,
klovnovе nasmehе,
raztopijo se na dlaneh,

mehka je prst,
 ugreza se čas,
 sadiš stebila,
 zrastejo drevesa,
 vališ kamne,
 nastajajo zidovi,
 nič ni,
 tudi za prazen dan je treba garati,
 da se zidovi ne podro,
 da drevesa ne podivjajo,
 da pernica postane mati,
 žarometi počasi ugašajo.

ZAKAJ SEM
 SE NASELIL

Nad mojim kažunom je hrib,
 votel in poln vodnih tokov,
 obešenca so iskali štiri letne čase,
 pa so našli samo glavo v zanki,
 drugo so raznesle živali,
 prav na vrhu hriba pa živi čarovnica,
 nisem je še srečal, kot ne žene, ki mori,
 sedmo leto sem tu, začasno osvobojeno ozemlje,
 med morjem in nebom kos zemljevida,
 čudežna pokrajina in prehodi,
 poleti bije vročina,
 burja pozimi,
 cipse so rakete, ki prebadajo nebo,
 res pa je,
 da tako lepega pokopališča ni nikjer
 zeleno, tiho in veliko vina.

Franjo
 Frančič

KRI

Hvala za kri, so bile zadnje besede,
 oče in mati sta ležala drug ob drugem,
 zven žebļev, ki so prodirali v les,
 in mitske sanje,
 kamniti falos, dvobarven
 v zidku votline z ognji,
 spominjam se dolge, vijugaste ceste,
 korak naprej, dva nazaj,
 zemlja je čakala dežja,

ob zori pogledam iz kažuna,
tako fiksno je, a spreminjajoče
obraz pokrajine,
kri, ki se pocedi, je slano znana.

ROŽE Ne vem, zakaj je tako čudežno v moji hiši,
mrtvec leži na stopnicah,
a ga nočem opaziti,
prekled sem njegov grob,
da me ne bi položili vanj,
podedoval sem požgane trave,
a zdaj,
čudežno,
brezštevila rož.
Ob norih jutrih sem jih sejal,
te rože,
ob večerih vonjal,
te barve,
zrasle so iz srca,
te male smrti.

TA PESEM
JE POTRKALA
SAMA

Rekel sem si,
ne bom izpisal teh besed,
naj ostane belina nedotaknjena,
pa je pesem sama prišla,
vedra in polna sonca je potrkala,
vrata poletja so bila odprta,
cvetovi so se spreminjali v plodove,
še pajek v kotu je zaspal
in zasanjal,
besede v mreži,
vrtnice,
drevesa,
ptice,
življenje,
reka si,
njive so morje,
tja se izteče,
a že nov izvir nov dan prebudi.

IZBRIS
SPOMINOV

Majske češnje padajo v usta,
roji pikapolonic prekrijejo pokrajino,
mrtvi ne trkajo na vrata ob večerih,
sosed kriči na ženo,
šoja v črnobelem dresu opreza,
ljudje, ki prihajajo po poti,
nič ne rečejo, nevidni,
sedim in gledam na čas, ki je in ga ni,
štejem valove globokih dimov,
pripelje vlak, pa ne vstopim,
nobene želje ni,
raketa dneva pelje v peno,
spomnim se na nekaj, morda na pravljico,
a v hipu odide, ta volkodlak,
čarobni cvetni prah,
v telesu ni teže,
zbiralci perja smo,
veš, kaj je zaupanje?
me vpraša fazan,
za odgovor pa ni časa,
stopim v zadnji vagon,
na okno očesa pišem:
ne nagibaj se v preteklost!